

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/60/2019
Identifikačné číslo spisu: 1215211087
Dátum vydania rozhodnutia: 27.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1215211087.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: LiNi s.r.o., so sídlom Moravský Svätý Ján 7, 908 71 Moravský Svätý Ján, IČO: 47 574 101, zastúpeného URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Havlíčkova 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 244 895, proti žalovanému: EUBIRAC a.s., Podunajská 32, 821 06 Bratislava, IČO: 35 683 066, zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. CIMRÁK s.r.o., Štefánikova 7, 949 01 Nitra, IČO: 36 868 876, o zaplatenie 5.335,74 Eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/169/2018-240 z 13. marca 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13. marca 2019, č. k. 3Cob/169/2018-240 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 26. apríla 2018, č. k. 26Cb/201/2015-132 z r u š u j e a v e c v r a c i a Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II ako súd prvej inštancie, rozsudkom č. k. 26Cb/201/2015-132 zo dňa 26. apríla 2018 zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.335,74 Eur spolu s 9,05 % ročným úrokom z omeškania od 03.01.2015 do zaplatenia, paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40,- Eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že v súlade s predloženými dôkazmi a príslušnými zákonnými ustanoveniami (§ 536 ods. 1 a 2, § 537 ods. 1, § 548 ods. 1, § 365 ods. 1, § 369 ods. 1 a 2, § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z. účinného od 01.01.2015, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka) dospel k záveru, že žalobou uplatnený nárok je skutkovo aj právne opodstatnený. Uviedol, že žalobca sa v konaní domáhal

zaplatenia ceny za vykonané stavebné práce pri rekonštrukcii a obnove NKP kaštieľa v obci Divín (časť elektroinštalácia) v zmysle faktúry č. 140101 zo dňa 03.12.2014 splatnej dňa 02.01.2015 v sume 5.335,74 Eur, a to na základe objednávky žalovaného č. IngPF/2094/2014 zo dňa 06.08.2014. Z listinných dôkazov založených v spise (najmä zo Zisťovacieho protokolu o vykonaných stavebných a montážnych prácach zo dňa 03.12.2014) vyplývalo, že žalobca riadne vykonal a odovzdal žalovanému práce v zmysle predmetnej objednávky. Žalovaný v rámci tohto zisťovacieho protokolu nenamietal, že by práce zo strany žalobcu neboli riadne vykonané, či žalovanému odovzdané a nevyplýva to ani z ďalšieho správania žalovaného, ktorý si od investora stavby (obce Divín) v súčasnosti vymáha zaplataenie ceny za vykonanie diela, na ktorom subdodávateľsky vykonával práce aj žalobca. Žalovaný si uplatnil nárok na zaplataenie ceny diela voči obci Divín žalobou na Okresnom súde Lučenec, pričom súčasťou ceny diela (85.057,33 Eur) je aj cena za práce vykonané žalobcom (montáž elektrických rozvodov a zabezpečovacieho zariadenia). Ak by žalobca pre žalovaného predmetné práce riadne nevykonal a neodovzdal by ich žalovanému, tak by si zaplataenie ich ceny žalovaný ani ďalej neuplatňoval voči primárnemu objednávateľovi diela (investorovi obci Divín).

3. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie preukázané, že dielo bolo zo strany žalobcu riadne a včas vykonané a odovzdané žalovanému. Pokiaľ išlo o tvrdenie žalovaného, že splatnosť ceny vykonaných prác, ktoré sú predmetom tejto žaloby ešte nenastala v dôsledku odkladacej podmienky v článku 3 objednávky č. IngPF/2094/2014 zo dňa 06.08.2014, súd ho považoval za irelevantné, a to z dôvodu, že odkladacia podmienka je neurčitá, a preto nemá ani oporu v zákone. Jej formulácia v znení „faktúra bude uhradená až po zaplataení faktúry p. starostom J.“ je vágna a neurčitá, v dôsledku čoho nespĺňa potrebné náležitosti predpokladané zákonom. Nie je z nej vôbec zrejmé, po zaplataení akej faktúry p. starostom J. a za akú časť konkrétneho diela bude uhradená faktúra za práce vykonané žalobcom pre žalovaného. Dostatočnú určitosť odkladacej podmienky z uvedeného dôvodu nezabezpečuje ani posledná veta článku 3 predmetnej objednávky, ktorá len vo veľmi všeobecnej rovine dopĺňa odkladaciu podmienku uvedenú pri splatnosti faktúry s dátumom 28.08.2014. Keďže splatnosť ceny diela nebola v objednávke zrozumiteľne dohodnutá, zhotoviteľovi (žalobcovi) vznikol nárok na cenu diela už samotným vykonaním diela. Keďže si žalobca uplatnil voči žalovanému zaplataenie ceny diela neskôr, a to až faktúrou zo dňa 03.02.2014 so splatnosťou 02.01.2015, jej nezaplataením sa žalovaný dostal odo dňa 03.01.2015 do omeškania s plnením svojho zmluvného záväzku, preto súd žalobcovi okrem práva na zaplataenie ceny diela v sume 5.335,74 Eur priznal aj právo na zaplataenie zákonného úroku z omeškania vo výške 9,05 % ročne odo dňa nasledujúceho po splatnosti faktúry podľa § 1 ods. 2 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z. účinného od 01.01.2015.

4. Za neopodstatnené súd prvej inštancie považoval tvrdenie žalovaného, že žalobca porušil predmetnú dohodu medzi nimi (objednávku, ktorá má charakter zmluvy o dielo) tým, že mu nepredložil montážny denník, nakoľko z predmetnej objednávky nijak nevyplývalo, že nedodanie tohto denníka má vplyv na splatnosť ceny diela. Okrem toho zo žiadneho dôkazu založeného do spisu nevyplývalo, že by montážny denník žalovaný od žalobcu výslovne vyžadoval, resp. ho na jeho absenciu pri vykonávaní prác upozornil. Ani tvrdenie žalovaného, že predmetná faktúra nespĺňa zmluvne vymedzené atribúty nemalo oporu v zákone a vplyv na vznik nároku žalobcu na zaplataenie ceny vykonaných prác, nakoľko tento vznikol už samotným vykonaním diela v zmysle § 548 ods. 1 Obchodného zákonníka. Súd priznal žalobcovi aj paušálnu náhradu nákladov súvisiacich s uplatnením pohľadávky v sume 40,- Eur v súlade s § 369c ods. 1, Obchodného zákonníka, keďže v konaní bolo preukázané omeškanie žalovaného s plnením jeho zmluvnej povinnosti. Pokiaľ ide o návrh žalovaného na prerušenie tohto konania do právoplatnosti konania vedeného na Okresnom súde Lučenec sp. zn. 13Cb/146/2016, súd ho zamietol z dôvodu, že sa uvedené konanie týka vzťahu medzi žalovaným a treťou osobou, ktoré podľa názoru súdu nemalo vplyv na rozhodnutie v tomto konaní. V uvedenom konaní o zaplataenie ceny diela v sume 85.057,33 EUR voči objednávateľovi (obec Divín) sa nerieši otázka, ktorá by vzhľadom na odôvodnenie tohto rozsudku mala rozhodujúci vplyv na posúdenie otázok v tomto konaní, resp. v uvedenom konaní sa nerieši žiadna otázka, ktorú by si tunajší súd nevedel vykonaným dokazovaním vyriešiť sám.

5. Na základe odvolania žalovaného, Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, napadnutým rozsudkom č. k. 3Cob/169/2018-240 zo dňa 13. marca 2019, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi

priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu a odvolania žalovaného dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil. Podľa názoru odvolacieho súdu nebol daný zákonný dôvod na zopakovanie alebo doplnenie dokazovania a pri svojom rozhodovaní bol preto v súlade s § 383 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový priadok (ďalej aj „C. s. p.“) viazaný skutkovým stavom veci tak ako ho zistil súd prvej inštancie. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie i s jeho odôvodnením, nakoľko zastával názor, že vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, žalobca ako zhotoviteľ v konaní preukázal vykonanie prác v zmysle objednávky v sume 5 335,74 Eur. Odvolací súd poukázal na to, že predmetnú sumu si zároveň žalovaný v procesnom postavení žalobcu uplatňuje v konaní pred Okresným súdom Lučenec ako svoj nárok proti obci Divín na zaplatenie sumy 85 057,33 Eur, pričom suma 5 335,74 Eur je súčasťou tejto ceny diela.

6. Odvolací súd konštatoval, že žalobca pre žalovaného dohodnuté práce riadne vykonal a následne ich odovzdal, pričom k námietkam žalovaného uplatneným v odvolaní a týkajúcim sa zisťovacieho protokolu a montážneho denníka sa súd prvej inštancie dostatočne vyjadril. Odvolací súd dodal, že v prípade ak by žalobca práce nevykonal, nemohlo by dôjsť ani k prevzatíu časti diela, ktoré realizoval žalobca pre žalovaného a ani k odovzdaniu a prevzatíu diela ako celku zo strany objednávateľa, t. j. obce Divín. K námietke žalovaného ohľadom vstúpenia žalobcu ako intervenienta do prebiehajúceho konania pred Okresným súdom Lučenec súd uviedol, že to je jeho právom a nie povinnosťou a nevstúpenie nemôže ísť na ťarchu žalobcu.

7. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p. a § 255 ods. 1 C. s. p.

8. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) z dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Pre úplnosť uviedol, že medzi ním a obcou Divín došlo k uzatvoreniu zmluvy o dielo, ktorá bola výsledkom verejného obstarávania a ktorej predmetom bola rekonštrukcia a obnova kaštieľa v obci Divín. Po skončení stavebných prác ostala medzi zmluvnými stranami spornou faktúra č. 20040264 za navyše práce, ohľadom ktorej bolo vedené sporové konanie na Okresnom súde Lučenec sp. zn. 13Cb/146/2016, do právoplatného skončenia ktorého navrhoval žalovaný predmetné konanie prerušiť. Žalovaný a obec Divín napokon uzavreli Dohodu o urovaní, v ktorej žalovaný ako aj obec Divín ako investor, popreli vykonanie navyše prác, vrátane prác v časti elektroinštalácie. Nakoľko však bola dohoda podpísaná až po vydaní rozsudku súdu prvej inštancie, bola predložená ako novota v odvolacom konaní. Z uvedeného (dohody o urovaní ako aj z ďalších dôkazov predložených v konaní) podľa žalovaného vyplýva, že žalobca sa domáha zaplatenia navyše prác v časti elektroinštalácie, ktoré však neboli reálne vykonané a ich zhotovenie žalovaný vždy popieral.

9. Podľa názoru žalovaného sa napadnutý rozsudok odvolacieho súdu prieči základným zásadám civilného sporového procesu, vykazuje vážne procesné nedostatky, ktoré majú za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a zároveň došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. V súvislosti s vykonaným dokazovaním poukázal žalovaný na význam zásady voľného hodnotenia dôkazov, a to s odkazom na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (rozsudok sp. zn. 5Cdo/174/2013 z 27. mája 2014, rozsudok sp. zn. 6MCdo/1/2010 z 28. februára 2011 a ďalšie). V nadväznosti sa uvedenú zásadu žalovaný uviedol, že príslušnému súdu je v predmetnom prípade možné vyčítať viaceré pochybenia. Nakoľko odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie, je možné tieto pochybenia vyčítať aj súdu prvej inštancie, pričom nie je možné prijať záver odvolacieho súdu o tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam.

10. Žalovaný zdôraznil, že žalobca v priebehu predmetného súdneho konania nepredložil žiadny dôkaz o tom, že na stavbe „Rekonštrukcia a obnova kaštieľa v obci Divín“ skutočne vykonal práce - elektroinštaláciu, tak ako to tvrdil. Ako dôkaz predložil len faktúru č. 140101 z 03. decembra 2014

vystavenú na žalovanú sumu 5.335,74 Eur, v ktorej texte bolo uvedené, že bola vystavená na základe objednávky. Túto objednávku však v konaní predložil žalovaný, pričom poukazoval na to, že v zmysle čl. 1 objednávky bol žalobca povinný viesť montážny denník a v ňom denne zaznamenávať údaje súvisiace s technologickým a časovým postupom prác a kvalitou ich vykonania; súčasťou faktúry mali byť prílohy podpísané oprávnenými osobami (originály podpisov), a to zisťovací protokol o stavebných prácach, protokoly o odovzdaní a prevzatí prác, súpis vykonaných prác a dodávok a pri každej faktúre kópia objednávky podpísaná oboma zmluvnými stranami. Žalovaný taktiež súdu prvej inštancie na pojednávaní dňa 30. mája 2017 predložil zisťovací protokol z 15. októbra 2014 (podľa obsahu je zrejmé, že žalovaný chcel odkázať na zisťovací protokol zo dňa 03.12.2014 - poznámka dovolacieho súdu), z ktorého je zrejmé, že bol podpísaný žalobcom, dátum kedy k tomuto podpisu došlo a je na ňom pečiatka žalobcu. Absentuje však na ňom podpis žalovaného, jeho pečiatka ako aj dátum podpisu. Žalobca napriek tomu dôvodnosť svojho nároku odvodzoval zo zisťovacieho protokolu z 03. decembra 2014, ktorý mal za žalovaného podpísať pán D. a taktiež zo zisťovacieho protokolu žalovaného adresovaného investorovi z 15. októbra 2014.

11. Na základe uvedeného žalovaný namietal, že na zisťovacom protokole, ako aj na iných dokumentoch absentuje podpis žalovaného, na základe čoho sú tvrdenia žalobcu nepravdivé a v žiadnom prípade nemôžu tieto dôkazy slúžiť na podporu tvrdení žalobcu a nemožno z nich ani vyvodíť, že práce na diele boli reálne vykonané. Žalovaný ďalej argumentoval, že žalobca počas konania nepredložil žiadne hodnoverné prílohy, faktúry preukazujúce skutočné vykonanie prác podpísané oboma stranami, nepredložil montážny denník, pričom celý svoj nárok odvodzoval len z faktúry vystavenej žalovanému bez toho, aby preukázal reálne vykonanie prác. V súvislosti s uvedeným žalovaný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/214/2014 z 28. apríla 2015.

12. V nadväznosti na uvedené argumenty žalovaný vyčítal príslušnému súdu viaceré pochybenia z dôvodu, že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplývali, alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo. Podľa názoru žalovaného, zo žiadneho z predložených dôkazov nevyplývalo, že by žalobca práce vykonal, na základe čoho nemožno prijať záver, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam.

13. Žalovaný v súvislosti so skutkovými závermi súdov oboch inštancií v dovolaní zároveň poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) sp. zn. II. ÚS 64/2012 zo 04. júla 2012 ako aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/14/2011 z 28. mája 2012. Dodal, že súd opomenul skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo a z predložených dôkazov nemohol dospieť k prezentovaným záverom. Navrhol preto, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj ním potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie.

14. K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý v prvom rade zastával názor, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť, keďže nemá podstatné náležitosti, a to vymedzenie dovolacieho dôvodu, nakoľko § 420 písm. f/ C. s. p., na ktorý odkazuje žalovaný, predstavuje len dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania. Napriek uvedenému žalobca následne vyjadril presvedčenie, že rozsudok odvolacieho súdu je zreteľný, jasný a zrozumiteľný a dáva jasné a argumentačne podložené odpovede na základné otázky prejednávanej veci. Podľa názoru žalobcu nedošlo k žiadnemu znemožneniu uskutočňovania procesných práv žalovaného v takej miere, ktorá by mala za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Z obsahu odôvodnení rozsudkov súdov oboch inštancií podľa žalobcu jednoznačne vyplýva, že sa vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadali so všetkými v konaní spornými otázkami. Argumentáciu žalovaného považoval žalobca za absolútne nedôvodnú napádajúcu údajne nesprávne zistený skutkový stav veci a nedostatočne vykonané dokazovanie, čo však nezakladá dovolací dôvod v zmysle C. s. p., pričom žalovaný možnosť podania dovolania poňal ako „ďalšie odvolanie“. V súvislosti s uvedeným žalobca poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/7/2010 z 27. júla 2011, sp. zn. 1Cdo/222/2009 z 26. februára 2010 a sp. zn. 6Cdo/155/2017 z 25. októbra 2017. Uviedol, že v plnom rozsahu odkazuje na svoju doterajšiu skutkovú a právnu argumentáciu s tým, že preukázal dôvodnosť podanej žaloby, pričom žalovanému sa v priebehu konania nepodarilo predložiť argumenty, ktoré by boli

spôsobilé vyvrátiť, resp. relevantne spochybníť argumentáciu predloženú žalobcom. V zmysle uvedeného žalobca navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol, eventuálne zamietol a aby priznal žalobcovi proti žalovanému náhradu 100 % trov dovolacieho konania, vrátane náhrady 100 % trov právneho zastúpenia.

15. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, podľa ktorého jeho dovolanie naplnia z procesného hľadiska všetky procesné normy definované § 419 a nasl. C. s. p., v celom rozsahu odkázal na obsah, ako aj petit uvedený v dovolaní a uplatnil si nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu. Uviedol, že žalobca sa vôbec nevyjadril ku skutočnostiam uvádzaným v dovolaní a nerozporoval ani relevantnosť judikatúry, na ktorú žalovaný poukázal a obmedzil sa len na strohé konštatovanie, že nedošlo a ani nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

17. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Cívilnom sporovom poriadku.

18. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

19. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

20. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

22. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

23. Vadu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. dovolateľ vzhliadol v tom, že rozsudok odvolacieho súdu sa prieči základným zásadám civilného sporového procesu, vykazuje vážne procesné nedostatky a opomína význam zásady voľného hodnotenia dôkazov, pričom uvedené sa vzťahuje aj na rozsudok súdu prvej inštancie. Namietal, že žalobca nárok uplatnený v konaní nepreukázal hodnovernými dôkazmi, pričom poukázal najmä na zisťovací protokol, na ktorom absentuje podpis žalovaného, na základe čoho nemohli súdy oboch inštancií z predložených dôkazov dospieť k prezentovaným záverom. Uviedol, že napriek uvedenému súdy konštatovali, že žalobca svoj nárok preukázal, avšak takýto výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, kedy súdy vzali do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplývajú. Týmto podľa dovolateľa napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (aj rozhodnutie súdu prvej inštancie) trpí vadou v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p.

24. Pojem „právo na spravodlivý proces“ v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. nahradil doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“).

25. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

26. Vzhľadom na argumenty a námietky žalovaného vznesené v dovolaní sa dovolací súd zameril na preskúmanie postupu odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie (keďže odvolací súd viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie sa s jeho závermi v celom rozsahu stotožnil) pri zisťovaní skutkového stavu prejednávanej veci, konkrétne, či sa zistené skutočnosti zhodujú s obsahom spisového materiálu a predloženými listinnými dôkazmi. Dovolací súd zistil, že žalobca svoj nárok odvodzoval predovšetkým z faktúry č. 140101 z 03.12.2014, ktorá bola jedinou prílohou žaloby. Z faktúry je zrejmé, že jej prílohou mal byť súpis prác a dodávok a samotná objednávka, ktoré dokumenty však žalobca súdu nepredložil. Až následne žalovaný v rámci odporu proti platobnému rozkazu s cieľom vyvrátiť tvrdenia žalobcu predložil samotnú objednávku zo 06.08.2014, z ktorej okrem iného vyplýva, že povinnosťou žalobcu ako zhotoviteľa bolo počas celej doby realizácie diela viesť montážny denník, údaje v ktorom uvedené mala oprávnená osoba za objednávateľa každý deň v priebehu realizácie diela písomne potvrdiť alebo rozporovať. Z bodu 3 objednávky vyplýva, že obligatórnou súčasťou faktúry mal byť oprávnenými a zodpovednými osobami podpísaný zisťovací protokol o vykonaných stavebných prácach, protokoly o odovzdaní a prevzatí prác, súpis vykonaných prác a dodávok a napokon kópia objednávky podpísaná zmluvnými stranami. Žalobca však v konaní nepredložil ani jeden z uvedených dokladov, pričom až žalovaný v rámci svojej obrany proti žalobou uplatnenému nároku v konaní viackrát predložil a poukazoval na zisťovací protokol o vykonaných stavebných a montážnych prácach zo dňa

03.12.2014, na ktorom na strane zhotoviteľa (žalobcu) bolo uvedené meno zodpovednej osoby, dátum podpisu a samotný podpis. Naopak na strane objednávateľa (žalovaného) figuruje na protokole len meno - Bodnár, bez dátumu, či jeho podpisu, z čoho možno usúdiť, že predmetný zisťovací protokol je neúplný.

27. Dovolací súd na podklade argumentácie žalovaného a vychádzajúc z obsahu spisu konštatuje, že tvrdenia súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu nezodpovedajú obsahu spisu a predloženým dôkazom, na základe čoho nemožno akceptovať záver, že žalobou uplatnený nárok je skutkovo aj právne opodstatnený. Súdmi oboch inštancií dospeli k zhodnému záveru, že najmä zo zisťovacieho protokolu zo dňa 03.12.2014 vyplýva, že žalobca riadne vykonal a odovzdal žalovanému navyše práce v zmysle objednávky zo dňa 06.08.2014 uzavretej medzi stranami sporu s tým, že žalovaný v rámci tohto protokolu nenamietal opak. S uvedeným záverom (s odkazom aj na skutočnosti uvedené v predchádzajúcom odseku) však nemožno súhlasiť, nakoľko predmetný zisťovací protokol nie je dôkazom, z ktorého by bolo možné vyvodiť dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku. Zisťovací protokol je neúplný, absentuje na ňom podpis žalovaného (oprávnenej/zodpovednej osoby za žalovaného), čo žalovaný namietal v priebehu celého konania. Súdmí oboch inštancií zistené a v napadnutých rozhodnutiach prezentované skutkové závery preto nemajú oporu v predložených listinných dôkazoch tvoriacich obsah spisu a výsledky vykonaného dokazovania (ktoré si osvojil aj odvolací súd bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania) zjavne nezodpovedajú skutočnostiam z týchto listín vyplývajúcich.

28. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia za stavu stotožnenia sa s odôvodnením súdu prvej inštancie len stroho skonštatoval, že skutkový stav bol súdom prvej inštancie zistený v potrebnom rozsahu a jeho závery sú správne, v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania. Odvolací súd stručne dodal, že žalobca ako zhotoviteľ v konaní preukázal vykonanie prác v zmysle objednávky a k odvolacím námietkam žalovaného týkajúcim sa zisťovacieho protokolu a montážneho denníka uviedol, že k týmto sa súd prvej inštancie dostatočne vyjadril. S uvedeným však nemožno súhlasiť. Súdom prvej inštancie zisťovaciemu protokolu nevenoval náležitú pozornosť, nakoľko opomenul, že tento nebol podpísaný zo strany žalovaného, a preto nie je zrejmé, ako mohol dospieť k záveru, že najmä zo zisťovacieho protokolu vyplýva opodstatnenosť žalobcom uplatneného nároku. Pokiaľ ide o ďalšie dokumenty, žalobcovi z objednávky vyplývala taktiež povinnosť viesť montážny denník, ktorého existencia v konaní nevyšla najavo. Súčasťou spisu je aj protokol o odovzdaní a prevzatí prác zo dňa 03.12.2014, ktorý objednávka taktiež vyžadovala ako obligatórnu prílohu k faktúre, na ktorom taktiež chýba podpis zo strany žalovaného.

29. Na základe uvedeného je podľa názoru dovolacieho súdu zrejmé, že nárok žalobcu nebol v konaní spoľahlivo a jednoznačne preukázaný. Z ustanovení § 149 až 154 C. s. p. vyplýva procesná povinnosť strany sporu tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých odvodzuje svoje právo a procesná povinnosť označiť dôkazy na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení, pričom ide o základné povinnosti strany sporového konania. Žalobca svoj nárok dôvodil len listinným dôkazom - faktúrou č. 140101 zo dňa 03.12.2014, pričom podstatný dôkaz - zisťovací protokol predložil súdu žalovaný a jednoznačne z neho vyplýva, že bol podpísaný len zo strany žalobcu. V tomto smere však súd prvej inštancie postupoval nedostatočne, keď uvedenú skutočnosť nevezal do úvahy a ako vyplýva z vyššie uvedeného, s týmto nesprávnym postupom sa odvolací súd napadnutým rozsudkom stotožnil, čím v prejednávanej spore došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Zistená vada zakladá prípustnosť dovolania a je zároveň dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť, pretože rozhodnutia vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôžu byť považované za správne.

30. Dovolací súd stotožňujúc sa s námietkami žalovaného ako dovolateľa na záver poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 64/2012-30 zo 04. júla 2012, v zmysle ktorého postup všeobecného súdu, ktorým tento vyvodí určité, pre rozhodnutie o spornej otázke podstatné skutkové závery, ktoré sú v priamom rozpore s dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, treba považovať za svojvoľný, a preto porušujúci základné právo na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Záver

Ústavného súdu SR prezentovaný v predmetnom náleze možno priamo aplikovať na prejednávaný prípad, kde súdy dospeli k skutkovým záverom, ktoré sú v zrejmom rozpore so skutočnosťami vyplývajúcimi z obsahu spisu.

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky, vzhľadom na dôvodnosť dovolania, napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 C. s. p.). Keďže dôvody, pre ktoré bol zrušený rozsudok odvolacieho súdu, sa vzťahujú aj na rozsudok súdu prvej inštancie a v prípade zrušenia výlučne rozsudku odvolacieho súdu by bol odvolací súd povinný rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť, dovolací súd aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania (čl. 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku) konštatuje, že nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu. Preto dovolací súd zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 C. s. p.) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 450 C. s. p.).

32. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

33. V ďalšom konaní sú súdy nižšej inštancie (súd prvej inštancie a aj odvolací súd) právnym názorom dovolacieho súdu viazané (§ 455 C. s. p.).

34. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (ustanovenie § 451 ods. 2 v spojení s ustanovením § 393 ods. 2, druhá veta C. s. p. a ustanovením § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.